

Arrest

nr. 193 284 van 6 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE LANGE *loco* advocaat P. ROELS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Irakees te zijn van Koerdische origine, geboren op 3 maart 1992 te Bagdad al Jadida, Bagdad. Uw moeder, Hanaa Hussein Hatem al Zerjawia, is een sjiitische Iraakse van Arabische origine, uw vader, Q.(...) A.(...) F.(...) a.(...) J.(...)(O.V. X - CGVS 11/22029), een soenniet van Koerdische origine. U heeft drie broers, A.(...)(°1993), B.(...) (°1997) (O.V. X - CGVS X) en S.(...) (°2004). A.(...) werd het slachtoffer van de aanslag in al Karrada op 2 juli 2016 en stierf in de nacht van 2 op 3 juli 2016. B.(...) is sinds midden 2014 in België en S.(...) woont nog bij uw ouders te Bagdad. U studeerde journalistiek aan al Jamaa Universiteit te Bagdad maar zette uw studies na het derde jaar stop om naar België te komen. U werkte daarnaast als verkoper van kledij in de mall Maximo.

Uw vader geraakte in 2009 gewond als gevolg van een aanslag op het ministerie van Buitenlandse Zaken. Op 22 september 2011 diende uw vader in België een asielaanvraag in omdat hij bezorgd was over jullie veiligheid. Hij daagde echter niet op voor het gehoor op het CGVS en keerde volgens u terug naar Irak omdat jullie in geldnood zaten. Het CGVS besloot op 27 maart 2012 tot een technische weigering. Uw broer B.(...) diende op 14 augustus 2014 een Belgische asielaanvraag in. U verklaarde dat, omdat B.(...) een knappe jongen is, hij vaak werd lastig gevallen omwille van zijn uiterlijk. In het bijzonder werd hij door politieagenten ervan beschuldigd homoseksueel te zijn. Uw ouders stuurden hem uit bezorgdheid naar België. Zijn asielaanvraag werd geweigerd op 30 mei 2015 op grond van de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, hetgeen op 9 november 2016 werd bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen. B.(...) diende op 28 december 2016 een tweede asielaanvraag in.

Als soenniet van Koerdische origine werd u uw ganse leven onder druk gezet en vreest u de sjiitische milities en partijen. In Bagdad al Jadida werden jullie uitgeschoolden door de andere kinderen uit de wijk en stalen volwassenen uw fiets en geld. Jullie sjiitische burens beschermden jullie tegen grotere problemen. Jullie verhuisden in 2007 van Bagdad al Jadida naar Sadoun park omdat de huisbaas zijn huis terug wilde. In 2012-13 stopte uw vader met zijn werk in al Karrada omdat hij vaak lastig gevallen werd. De handelaars dienden namelijk een bijdrage te betalen aan de sjiitische militie Jaish al Imam (Imamleger), het huidige Saraya al Salam (SAS). Op de dag dat hij zijn winkel definitief sloot en onderweg naar huis aan de rode lichten stopte, werd er uit het niets een wapen op hem gericht. Wanneer het licht op groen sprong, reden de belagers echter snel weg. U gokt dat de belagers uw vader wilden vermoorden omdat jullie soenniet zijn of omdat zij hem wilden dwingen zijn winkel te sluiten. Uw ouders hebben sindsdien geen problemen meer gekend.

U verklaarde ook zelf enkele problemen gekend te hebben. In het restaurant waar u werkte vóór u in de mall werkte, werd u in elkaar geslagen. U was de knapste werknemer waardoor de meisjes veel aandacht aan u besteedden. Omwille van uw looks, zochten uw collega's en de zaakeigenaar vaak ruzie met u. Op een dag hebben zij u in de kelder in elkaar geslagen met een mes en een gebroken fles. De politie kwam ter plaatse maar deed niets. In november of december 2015 werd de bus waarmee u van uw werk naar huis reed, tegengehouden aan een controlepost. De soldaat controleerde elkeens identiteitskaart en hield bij u halt toen hij ontdekte dat u soenniet bent. Hij beschuldigde u er onterecht van te hebben geroepen tegen enkele meisjes op de bus. U werd van de bus gehaald en vastgebonden. U hoorde uw vrienden op de bus zeggen aan de soldaten dat zij u mochten slaan. De soldaat probeerde u kwaad te krijgen en problemen uit te lokken maar uiteindelijk mocht u gaan. Verder mag u als soenniet op bepaalde plaatsen, zoals de sjiitische wijken Sadr City, al Baladiyaat en Bagdad al Jadida, niet binnen.

U verliet Irak op legale wijze op 23 januari 2016. U vloog van Bagdad naar Egypte, van Egypte naar Italië en van Italië naar België. U zond uw paspoort terug naar Irak zodat u het niet zou kwijtraken. U kwam in België aan rond 27 januari 2016 en diende uw asielaanvraag in op 13 juli 2016.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart (d.d. 03/07/2014), nationaliteitsbewijs (d.d. 01/06/2006), uw schooldiploma, een perskaart, een studentenkaart, een inschrijvingsattest van een journalistieke organisatie, een lidkaart van een entertainmentcentrum, een usb-stick met nieuwsverslagen over de dood van uw broer en foto's van u en uw broer. U legde verder kopieën neer van de eerste pagina van uw paspoort en uw Italiaans visum, identiteitsdocumenten van uw ouders en broers, uw woonstkaart, voedselrantsoenkaart, een brief van een Amerikaanse dansstudio en een brief van de Amerikaanse ambassade om medeleven te betuigen aangaande de dood van uw broer, een overlijdensakte van uw broer A.(...), documenten aangaande het onderzoek naar de aanslag en de dood van A.(...) en foto's van u, uw broer en de aanslag in Karrada.

De weigering van de asielaanvraag van uw broer B.(...) werd op 09 november 2016 bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen. B.(...) diende een tweede asielaanvraag (O.V. X – CGVS X) in op 28 december 2016.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het

lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw verklaringen, afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), volledig aanpaste aan het begin van het gehoor op het CGVS. Wanneer u werd gevraagd of het interview op de DVZ goed verlopen was, gaf u toe dat niets klopte van uw verklaringen en dat u aldus geen dreigement door onbekenden ontvangen heeft. U verklaarde uit schrik te hebben gelogen omdat u van andere asielzoekers gehoord had dat u een verhaal moest hebben (CGVS, p. 3). Ook uw reisweg bleek niet te kloppen. Terwijl u op de DVZ ontkende een Italiaans visum gehad te hebben of ooit in Italië geweest te zijn, gaf u op het CGVS toe dat u legaal uit Irak vertrok met een Italiaans visum en een tussenlanding maakte in Italië (CGVS, p. 13). Voorts bleek u op de DVZ gelogen te hebben over de datum van aankomst in België. U beweerde Irak op 15 juni 2016 te hebben verlaten en op 21 juni 2016 in België te zijn aangekomen. Op het CGVS daarentegen bleek dat u Irak verliet op 23 januari 2016 en in België aankwam rond 27 januari 2016. U verduidelijkte dat u in de periode van het interview op de DVZ psychisch niet goed was omwille van de plotse dood van uw broer A.(...) (CGVS, p. 18). Dat u onder de indruk was van de plotse dood van uw broer kan evenwel zijn. Echter, dat u besloot te liegen over zowel uw asielaanvraag, uw reisweg als uw dag van aankomst, kan hierdoor niet vergoelijkt worden.

Dient daarnaast de laattijdigheid voor het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming benadrukt worden. Terwijl u eind januari 2016 in België aankwam, diende u pas op 13 juli 2016 – zes maanden later – uw asielaanvraag in. U zou op vraag van uw broer B.(...) zo lang gewacht hebben. Hij wilde namelijk dat u wachtte tot hij een beslissing kreeg omdat hij schrik had dat u iets verkeerd zou zeggen over zijn dossier. Een dag na het ontvangen van de weigering van B.(...), vroeg u uiteindelijk asiel aan (CGVS, p. 18). Deze verklaring volstaat evenwel niet. Zowel uw vader als uw broer hebben in het verleden immers een asielaanvraag ingediend in België en zouden derhalve perfect op de hoogte moeten zijn van de procedure en het belang van het tijdig indienen van een asielaanvraag. Daarenboven kan men redelijkerwijs verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, al het mogelijke zou doen om bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar hij aankomt en zich wenst te vestigen. Het feit dat u zolang heeft gewacht om u op internationale bescherming te beroepen, relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. Toen u aangaf dat uw verklaringen op de DVZ niet klopten en u gevraagd werd waarom u dan wel bent gevlucht, verduidelijkte u dat u als soenniet van Koerdische origine uit Bagdad onder druk gezet werd, u zou op veel plaatsen in Bagdad niet binnen mogen en uw familie zou lastig gevallen worden zijn door de sjjiitische milities (CGVS, p. 3). Echter, de door u aangehaalde feiten bleken onvoldoende zwaarwichtig om te concluderen dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie, en dit vanwege volgende redenen.

Dat uw broer overleed in de bomaanslag van al Karrada van 02 juli 2016 is erg betreurenswaardig. Doch, hieruit kan niet afgeleid worden dat u enige gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging zou moeten hebben. Uw broer werd immers het slachtoffer van een algemene aanslag waarbij meer dan 300 doden vielen en werd dan ook op geen enkele manier persoonlijk gevisieerd. Bovendien vond de aanslag plaats in een sjjiitische wijk, waardoor kan worden verondersteld dat de aanslag niet (enkel) gericht was naar de soennitische bevolking, waarvan u deel uitmaakt. De documenten die u voorlegde ter staving van de dood van uw broer (i.c. overlijdensakte, nieuwsberichten, brief van een Amerikaanse dansstudio, brief van de Amerikaanse ambassade, documenten ivm het onderzoek naar de aanslag en foto's), veranderen niets aan bovenstaande beoordeling. De omstandigheden van zijn dood worden namelijk niet betwist door het Commissariaat-generaal. Zij veranderen echter niets aan het feit dat het om een algemene aanslag ging waar uw broer toevalligerwijs het slachtoffer van werd.

Eenzelfde redenering geldt voor de verwondingen die uw vader zou hebben opgelopen tijdens een aanslag op het ministerie van Buitenlandse Zaken in 2009. Bovendien kon u geen enkel detail kwijt over dit incident. Zo had u geen idee of uw vader zich in het ministerie zelf of slechts in de buurt ervan bevond en waarom hij daar was. Gepeild naar wat een verkoper van elektrische toestellen in het ministerie van Buitenlandse Zaken zou doen, kon u dit niet uitklaren. U wees enkel op uw slechte psychische toestand, dat u die jaren vergeten bent (CGVS, p. 15-16). Er kan van u nochtans verwacht worden dat u op de hoogte bent van de incidenten die u zelf aanhaalt wanneer u uw vluchtrelaas uit de doeken doet. Dat u hier in gebreke blijft, doet afbreuk aan de ernst van het incident. Wat er ook van zij, niets wijst erop dat uw vader persoonlijk gevisieerd werd tijdens deze aanslag en slechts het slachtoffer werd van een algemene aanslag.

Vervolgens vermeldde u dat uw vader tijdens zijn werk vaak lastig gevallen werd omwille van zijn soenniet-zijn. U wist hier echter het fijne niet van (CGVS, p. 6). U kon enkel vertellen dat uw vader als eigenaar van zijn winkel verplicht werd een som te betalen aan de militie Jaish al Imam. U kon hierover echter niet in detail treden. Zo had u geen idee over de grootte van het bedrag, de regelmaat van deze betaling of de wijze van betaling (CGVS, p. 16). Uit uw verklaringen bleek evenwel dat alle handelaren uit de wijk deze bijdrage dienden te betalen. 'Als men steun geeft, mag men blijven werken. Zo niet, gaan ze hem pijn doen', zo stelde u (CGVS, p. 6). Er kan dan ook verondersteld worden dat uw vader, in het kader van het betalen van de bijdrage, niet gevisieerd werd omwille van zijn persoon maar vermoedelijk eerder het slachtoffer werd van algemene maffiapraktijken, hetgeen geen verband houdt met de Vluchtelingenconventie. Vervolgens werd op een dag een wapen op uw vader gericht terwijl hij in zijn auto aan de rode lichten stond te wachten. Echter, opnieuw kon u hierover weinig duidelijkheid scheppen. De belagers zouden niets gezegd hebben en zouden onmiddellijk doorgereden zijn wanneer het licht op groen sprong. Gepeild naar de reden van de bedreiging, dacht u dat het omwille van jullie soenniet-zijn was of omdat zij uw vader wilden dwingen zijn winkel te sluiten (CGVS, p. 16-17). U duidde uw onwetendheid aangaande deze feiten aan het feit dat uw vader jullie uit bezorgdheid weinig vertelde (CGVS, p. 16). Dit is echter geen vergoelijking. Immers, indien de incidenten van een ernstige orde zouden geweest zijn, kan verondersteld worden dat over deze incidenten werd gesproken. Zelfs al zou uw vader u als kind hebben willen beschermen, dan nog mag verwacht worden dat hij u wel degelijk zou inlichten over deze gebeurtenissen wanneer hij u, omwille van deze gebeurtenissen, naar het buitenland stuurde met de intentie internationale bescherming aan te vragen. Dat u, met het oog op uw asielaanvraag, daarentegen geen duidelijkheid kon scheppen over de problemen die uw vader zou gekend hebben, ondermijnt ten zeerste de ernst van de beweerde feiten. Uw vader zou na het sluiten van zijn winkel in 2012-13 bovendien nooit meer enig probleem gekend hebben, hetgeen er andermaal op wijst dat hij niet persoonlijk en systematisch gevisieerd werd omwille van zijn persoon (CGVS, p. 17).

Verder gepolst naar problemen die u zelf zou hebben gekend, vertelde u eerstens over uw kindertijd in Bagdad al Jadida. Hoewel u stelde dat jullie daar lastig gevallen werden, kon u dit andermaal weinig concretiseren. U gaf aan dat u en uw broers uitgescholden werden door andere kinderen en dat volwassenen uw fiets en geld stalen (CGVS, p. 11). Deze gebeurtenissen kunnen echter bezwaarlijk beschouwd worden als ernstige vervolgingsfeiten in de zin van de Vluchtelingenconventie. Later haalde u aan dat u in het restaurant waar u werkte in elkaar geslagen werd. Uw collega's zouden jaloers geweest zijn omdat u met alle aandacht van de meisjes ging lopen. U bleek niet capabel aan te geven wanneer dit incident plaatsvond, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid, minstens de zwaarwichtigheid ervan (CGVS, p. 9-10). Indien u effectief door uw collega's in de kelder van het restaurant waar u werkte zou zijn aangevallen en hardhandig zijn aangepakt, kan, gezien de impact die deze gebeurtenis ongetwijfeld moet hebben gehad, verwacht worden dat dit in uw geheugen gegrift staat en u deze gebeurtenis in de tijd zou kunnen situeren. Hoe dan ook, wat betreft dit incident kan geen verband gelegd worden met één van de criteria van de vluchtelingenconventie.

Vervolgens stelde u dat u als soenniet de toegang geweigerd werd tot bepaalde plaatsen in Bagdad. Gepeild over welke plaatsen u het dan had, somde u enkele sjiiitische wijken op zoals Sadr City en al Baladiyaat (CGVS, p. 3 en 10). Daarnaast zou u er in november of december 2015, tijdens een identiteitscontrole op de bus aan een controlepost, valselijk van beschuldigd zijn tegen meisjes geroepen te hebben, en dit nadat de soldaat in kwestie ontdekte dat u soenniet bent. De soldaat haalde u van de bus, bond uw handen vast en probeerde u kwaad te krijgen door uitspraken te doen zoals: 'bent u een man of een vrouw?'. Nadat u erop werd gewezen dat u niet mocht roepen tegen meisjes, werd u gelost (CGVS, p. 10). Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat de betreffende soldaat na tussenkoms van uw oom – u belde uw oom om hulp te vragen – werd overgeplaatst (CGVS p. 10). De aangehaalde feiten worden niet betwist door het CGVS, echter, opnieuw dient erop gewezen te worden dat deze incidenten niet voldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde. Immers, de discriminatoire maatregelen waarmee u geconfronteerd werd ten spijt, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, alvorens die tot een erkenning van de vluchtelingenstatus kan leiden. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit bovenstaande kan alvast opgemaakt worden dat dit in casu niet het geval is. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28

juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vonden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht

neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijk uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die hierboven nog niet werden besproken, wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Zo bevestigen uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, eerste pagina van uw paspoort en visum, lidkaart van een entertainmentcentrum, identiteitsdocumenten van uw familie, woonkaart en voedselrantsoenkaart enkel de identiteit en herkomst van u en uw familie. Uw schooldiploma, studentenkaart, perskaart en inschrijvingsattest van een journalistieke organisatie betreffen enkel uw opleiding.

In het kader van uw broer B.(...) zijn tweede asielaanvraag werd nog geen beslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad evenmin verzoeker als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“(…)Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw verklaringen, afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), volledig aanpaste aan het begin van het gehoor op het CGVS. Wanneer u werd gevraagd of het interview op de DVZ goed verlopen was, gaf u toe dat niets klopte van uw verklaringen en dat u aldus geen dreigement door onbekenden ontvangen heeft. U verklaarde uit schrik te hebben gelogen omdat u van andere asielzoekers gehoord had dat u een verhaal moest hebben (CGVS, p. 3). Ook uw reisweg

bleek niet te kloppen. Terwijl u op de DVZ ontkende een Italiaans visum gehad te hebben of ooit in Italië geweest te zijn, gaf u op het CGVS toe dat u legaal uit Irak vertrok met een Italiaans visum en een tussenlanding maakte in Italië (CGVS, p. 13). Voorts bleek u op de DVZ gelogen te hebben over de datum van aankomst in België. U beweerde Irak op 15 juni 2016 te hebben verlaten en op 21 juni 2016 in België te zijn aangekomen. Op het CGVS daarentegen bleek dat u Irak verliet op 23 januari 2016 en in België aankwam rond 27 januari 2016. U verduidelijkte dat u in de periode van het interview op de DVZ psychisch niet goed was omwille van de plotse dood van uw broer A.(...) (CGVS, p. 18). Dat u onder de indruk was van de plotse dood van uw broer kan evenwel zijn. Echter, dat u besloot te liegen over zowel uw asielaanvraag, uw reisweg als uw dag van aankomst, kan hierdoor niet vergoelikt worden.

Dient daarnaast de laattijdigheid voor het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming benadrukt worden. Terwijl u eind januari 2016 in België aankwam, diende u pas op 13 juli 2016 – zes maanden later – uw asielaanvraag in. U zou op vraag van uw broer B.(...) zo lang gewacht hebben. Hij wilde namelijk dat u wachtte tot hij een beslissing kreeg omdat hij schrik had dat u iets verkeerd zou zeggen over zijn dossier. Een dag na het ontvangen van de weigering van B.(...), vroeg u uiteindelijk asiel aan (CGVS, p. 18). Deze verklaring volstaat evenwel niet. Zowel uw vader als uw broer hebben in het verleden immers een asielaanvraag ingediend in België en zouden derhalve perfect op de hoogte moeten zijn van de procedure en het belang van het tijdig indienen van een asielaanvraag. Daarenboven kan men redelijkerwijs verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, al het mogelijke zou doen om bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar hij aankomt en zich wenst te vestigen. Het feit dat u zolang heeft gewacht om u op internationale bescherming te beroepen, relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. Toen u aangaf dat uw verklaringen op de DVZ niet klopten en u gevraagd werd waarom u dan wel bent gevlucht, verduidelijkte u dat u als soenniet van Koerdische origine uit Bagdad onder druk gezet werd, u zou op veel plaatsen in Bagdad niet binnen mogen en uw familie zou lastig gevallen worden zijn door de sjiiitische milities (CGVS, p. 3). Echter, de door u aangehaalde feiten bleken onvoldoende zwaarwichtig om te concluderen dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie, en dit vanwege volgende redenen.

Dat uw broer overleed in de bomaanslag van al Karrada van 02 juli 2016 is erg betreurenswaardig. Doch, hieruit kan niet afgeleid worden dat u enige gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging zou moeten hebben. Uw broer werd immers het slachtoffer van een algemene aanslag waarbij meer dan 300 doden vielen en werd dan ook op geen enkele manier persoonlijk gevisieerd. Bovendien vond de aanslag plaats in een sjiiitische wijk, waardoor kan worden verondersteld dat de aanslag niet (enkel) gericht was naar de soennitische bevolking, waarvan u deel uitmaakt. De documenten die u voorlegde ter staving van de dood van uw broer (i.c. overlijdensakte, nieuwsberichten, brief van een Amerikaanse dansstudio, brief van de Amerikaanse ambassade, documenten ivm het onderzoek naar de aanslag en foto's), veranderen niets aan bovenstaande beoordeling. De omstandigheden van zijn dood worden namelijk niet betwist door het Commissariaat-generaal. Zij veranderen echter niets aan het feit dat het om een algemene aanslag ging waar uw broer toevalligerwijs het slachtoffer van werd.

Eenzelfde redenering geldt voor de verwondingen die uw vader zou hebben opgelopen tijdens een aanslag op het ministerie van Buitenlandse Zaken in 2009. Bovendien kon u geen enkel detail kwijt over dit incident. Zo had u geen idee of uw vader zich in het ministerie zelf of slechts in de buurt ervan bevond en waarom hij daar was. Gepeild naar wat een verkoper van elektrische toestellen in het ministerie van Buitenlandse Zaken zou doen, kon u dit niet uitklaren. U wees enkel op uw slechte psychische toestand, dat u die jaren vergeten bent (CGVS, p. 15-16). Er kan van u nochtans verwacht worden dat u op de hoogte bent van de incidenten die u zelf aanhaalt wanneer u uw vluchtrelaas uit de doeken doet. Dat u hier in gebreke blijft, doet afbreuk aan de ernst van het incident. Wat er ook van zij, niets wijst erop dat uw vader persoonlijk gevisieerd werd tijdens deze aanslag en slechts het slachtoffer werd van een algemene aanslag.

Vervolgens vermeldde u dat uw vader tijdens zijn werk vaak lastig gevallen werd omwille van zijn soenniet-zijn. U wist hier echter het fijne niet van (CGVS, p. 6). U kon enkel vertellen dat uw vader als eigenaar van zijn winkel verplicht werd een som te betalen aan de militie Jaish al Imam. U kon hierover echter niet in detail treden. Zo had u geen idee over de grootte van het bedrag, de regelmaat van deze betaling of de wijze van betaling (CGVS, p. 16). Uit uw verklaringen bleek evenwel dat alle handelaren uit de wijk deze bijdrage dienden te betalen. 'Als men steun geeft, mag men blijven werken. Zo niet, gaan ze hem pijn doen', zo stelde u (CGVS, p. 6). Er kan dan ook verondersteld worden dat uw vader,

in het kader van het betalen van de bijdrage, niet geïnterviewd werd omwille van zijn persoon maar vermoedelijk eerder het slachtoffer werd van algemene maffiapraktijken, hetgeen geen verband houdt met de Vluchtelingenconventie. Vervolgens werd op een dag een wapen op uw vader gericht terwijl hij in zijn auto aan de rode lichten stond te wachten. Echter, opnieuw kon u hierover weinig duidelijkheid scheppen. De belagers zouden niets gezegd hebben en zouden onmiddellijk doorgereden zijn wanneer het licht op groen sprong. Gepeild naar de reden van de bedreiging, dacht u dat het omwille van jullie soenniet-zijn was of omdat zij uw vader wilden dwingen zijn winkel te sluiten (CGVS, p. 16-17). U duidde uw onwetendheid aangaande deze feiten aan het feit dat uw vader jullie uit bezorgdheid weinig vertelde (CGVS, p. 16). Dit is echter geen vergoelijking. Immers, indien de incidenten van een ernstige orde zouden geweest zijn, kan verondersteld worden dat over deze incidenten werd gesproken. Zelfs al zou uw vader u als kind hebben willen beschermen, dan nog mag verwacht worden dat hij u wel degelijk zou inlichten over deze gebeurtenissen wanneer hij u, omwille van deze gebeurtenissen, naar het buitenland stuurde met de intentie internationale bescherming aan te vragen. Dat u, met het oog op uw asielaanvraag, daarentegen geen duidelijkheid kon scheppen over de problemen die uw vader zou gekend hebben, ondermijnt ten zeerste de ernst van de beweerde feiten. Uw vader zou na het sluiten van zijn winkel in 2012-13 bovendien nooit meer enig probleem gekend hebben, hetgeen er andermaal op wijst dat hij niet persoonlijk en systematisch geïnterviewd werd omwille van zijn persoon (CGVS, p. 17).

Verder gepolst naar problemen die u zelf zou hebben gekend, vertelde u eerstens over uw kindertijd in Bagdad al Jadida. Hoewel u stelde dat jullie daar lastig gevallen werden, kon u dit andermaal weinig concretiseren. U gaf aan dat u en uw broers uitgescholden werden door andere kinderen en dat volwassenen uw fiets en geld stalen (CGVS, p. 11). Deze gebeurtenissen kunnen echter bezwaarlijk beschouwd worden als ernstige vervolgingsfeiten in de zin van de Vluchtelingenconventie. Later haalde u aan dat u in het restaurant waar u werkte in elkaar geslagen werd. Uw collega's zouden jaloers geweest zijn omdat u met alle aandacht van de meisjes ging lopen. U bleek niet capabel aan te geven wanneer dit incident plaatsvond, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid, minstens de zwaarwichtigheid ervan (CGVS, p. 9-10). Indien u effectief door uw collega's in de kelder van het restaurant waar u werkte zou zijn aangevallen en hardhandig zijn aangepakt, kan, gezien de impact die deze gebeurtenis ongetwijfeld moet hebben gehad, verwacht worden dat dit in uw geheugen gegrift staat en u deze gebeurtenis in de tijd zou kunnen situeren. Hoe dan ook, wat betreft dit incident kan geen verband gelegd worden met één van de criteria van de vluchtelingenconventie.

Vervolgens stelde u dat u als soenniet de toegang geweigerd werd tot bepaalde plaatsen in Bagdad. Gepeild over welke plaatsen u het dan had, somde u enkele sjiitische wijken op zoals Sadr City en al Baladiyaat (CGVS, p. 3 en 10). Daarnaast zou u er in november of december 2015, tijdens een identiteitscontrole op de bus aan een controlepost, valselijk van beschuldigd zijn tegen meisjes geroepen te hebben, en dit nadat de soldaat in kwestie ontdekte dat u soenniet bent. De soldaat haalde u van de bus, bond uw handen vast en probeerde u kwaad te krijgen door uitspraken te doen zoals: 'bent u een man of een vrouw?'. Nadat u erop werd gewezen dat u niet mocht roepen tegen meisjes, werd u gelost (CGVS, p. 10). Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat de betreffende soldaat na tussenkoms van uw oom – u belde uw oom om hulp te vragen – werd overgeplaatst (CGVS p. 10). De aangehaalde feiten worden niet betwist door het CGVS, echter, opnieuw dient erop gewezen te worden dat deze incidenten niet voldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde. Immers, de discriminatoire maatregelen waarmee u geconfronteerd werd ten spijt, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, alvorens die tot een erkenning van de vluchtelingenstatus kan leiden. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit bovenstaande kan alvast opgemaakt worden dat dit in casu niet het geval is.(...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift op dit punt louter tot een herhaling van zijn verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch weerlegt de gedane en pertinente vaststellingen niet.

Waar verzoeker herhaalt dat hij op het moment van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken onder de indruk was van de plotse dood van zijn broer, stelt dat hij depressief was en niet bewust was

van wat hij vertelde moet worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijn verklaringen op dat ogenblik louter te wijten aan de geestestoestand waarin hij zich toen bevond. Indien kan worden aangenomen dat verzoeker onder de indruk was van de dood van zijn broer, kan dit op zich nog geen verschoning bieden voor de vaststelling dat verzoeker een volledig verzonnen asielrelaas ten berde bracht en bovendien loog over zijn reisweg en de dag van aankomst in België op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoeker aangeeft dat er geen wet is die een termijn voorschrijft waarbinnen een asielaanvraag moet worden ingediend kan hij niet overtuigen. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste problemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht laatstijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken. Verzoeker verklaarde immers dat zijn broer hem gevraagd had om te wachten totdat hij een beslissing kreeg in zijn asioldossier. Verzoekers nalatige houding doet derhalve wel degelijk afbreuk aan de gevraagd nood aan internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker de problemen van zijn vader en de feiten omtrent de dood van zijn broer tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uiteenzette. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook terecht vaststellen dat uit deze elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker enige gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging zou hebben. Evenmin blijkt hieruit een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker.

De vaststelling dat op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake zijn persoonlijke problemen een volledig verzonnen asielrelaas opdreef en hij dermate lang gewacht heeft om een asielaanvraag in te dienen doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de persoonlijke problemen die hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uiteenzette. Wat betreft deze persoonlijke problemen, zoals de feiten uit verzoekers kindertijd, de problemen in het restaurant, de toegangsweigering in bepaalde wijken en het incident op de bus stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen herhaalt, doch hiermee geen afbreuk doet aan de concrete en pertinente vaststellingen dienaangaande. In de mate dat geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen desbetreffend, *quod non*, en de aangehaalde problemen niet vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie, moet worden opgemerkt dat de door verzoeker omschreven provocaties en problemen niet voldoende zwaarwichtig zijn om in aanmerking te komen als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De foto's die van verzoeker werden gemaakt tijdens zijn werk in het winkelcentrum zijn niet bij machte om afbreuk te doen aan wat voorafgaat en volstaan geenszins om de door hem aangehaalde problemen aannemelijk te maken.

Verzoeker brengt per aanvullende nota van 28 september 2017 drie persberichten bij, een medisch attest, een attest van het Rode Kruis en de verblijfskaart van verzoekers broer.

De door verzoeker bijgebrachte persberichten handelen over het referendum dat de Koerden in Noord-Irak hebben gehouden en verzoeker meent dat deze berichtgeving erop wijst dat er in zijn hoofde een grote kans is op vervolging en discriminatie. Verzoeker haalt hierbij aan dat hij in een restaurant werd aangevallen met een mes omdat hij Koerdisch sprak en verwijst desbetreffend naar het medisch attest en het attest van het Rode Kruis. Dergelijk algemene persberichten volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Wat de weerslag van deze gebeurtenis is voor de Koerden in Bagdad, wordt overigens niet besproken in voormelde berichtgeving. Wat betreft de aanval

in het restaurant moet worden opgemerkt dat verzoeker nooit eerder verklaarde dat hij werd aangevallen in een restaurant omdat hij Koerdisch sprak. Verzoeker stelde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel dat zijn collega's jaloers op hem waren omdat hij omwille van zijn looks veel aandacht van de meisjes kreeg (stuk 6, gehoorverslag, p. 9). Daarenboven kon verzoeker niet concreet aangeven wanneer dit incident juist plaatsvond, waardoor de geloofwaardigheid van het incident ondermijnd werd. Wat betreft het medische attest en het attest van het Rode Kruis moet worden opgemerkt dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

De Raad merkt op dat het argument dat verzoekers broer erkend vluchteling is in België geen afbreuk doet aan de plicht van de commissaris-generaal om elke asielaanvraag in beginsel afzonderlijk te onderzoeken. Elke asielaanvraag wordt individueel onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Elke asielaanvraag wordt individueel beoordeeld. De neergelegde verblijfskaart van verzoekers broer kan dan ook geen persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker aantonen.

Waar verzoeker de nadruk nog vestigt op het gegeven dat hij een Koerdische soenniet is, dient te worden opgemerkt dat, hoewel uit de informatie in het dossier blijkt dat de sjjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Ter illustratie kan hierbij verwezen worden naar de "UNHCR Position on Returns to Iraq" waarnaar verweerder verwijst en waarvan de vindplaats is opgenomen in de eindnoten van de informatie die verweerder door middel van een aanvullende nota neerlegt. Uit voormeld standpunt van UNHCR blijkt dat UNHCR niet oproept om personen met verzoekers religie niet terug te sturen naar verzoekers land en regio van herkomst. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat verzoeker geen concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan zijn religie verbonden problemen heeft aangehaald.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat *in casu* voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota van 15 september 2017 en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

UNHCR verzet zich in dit standpunt tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS (cf. punt 47).

UNHCR vermeldt daarbij nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier (m.i.v. COI Focus Irak - *De veiligheidssituatie in Bagdad* van 5 juli 2017 bijgebracht door verweerder middels de aanvullende nota van respectievelijk 15 september 2017) kan evenmin worden afgeleid dat Bagdad onder één van de door UNHCR bedoelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van IS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. De herovering van gebieden bezet door IS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

Het offensief dat IS sedert 2014 voerde in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het geweldspatroon in Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad sedert november 2016 gevoelig begon te dalen en in 2017 verder is gedaald. Het aantal door IS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is sterk teruggelopen. De algemene trend is duidelijk: er is een significante en bijna constante afname van het geweld vast te stellen. Om de beveiliging van Bagdad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door IS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen IS te versterken. Daar het aantal aanslagen in de hoofdstad verder afnam, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te

kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door controles (die nu zoals reeds hoger werd aangegeven wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016, nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële

onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF